

இலங்கைத்
தமிழ்ச்
சுடர்மணிகள்

17

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

C
4.811.
2
IA

குமரன் புத்தக இல்லம்

இலங்கைத் தமிழ்ச் கூடர் மணிகள் வரிசை - 17

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

பதிப்பாசிரியர்
க. குமரன்

669836

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2013

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்
அ. சண்முகதாஸ் எழுதியது

பதிப்பாசிரியர் க. குமரன்

பதிப்புரிமை © 2013

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6, தொ.பே. 0112 364550, மி. அஞ்சல்: kumbhik@gmail.com
3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.
39, 36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6

Peraasiriyar Cu. Vithiyaanathan
by A. Sanmugas

Edited by G. Kumaran

© 2013

Published by Kumaran Book House
39, 36th Lane, Colombo -6, Tel. - 0112 364550, E.mail: kumbhik@gmail.com
3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.
39, 36th Lane, Colombo -6

வெளியீட்டு எண்: 558

ISBN 978-955-659-372-3

பேராசிரியர் சுப்ரமணியம் வித்தியானந்தன்

(1924 - 1989)

(1950ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் இலண்டனில் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படம்.)

பொருளடக்கம்

1. அறிமுகம்	5
2. சிறந்த ஆசிரியர்	10
3. தமிழியல் ஆய்வும், ஆய்வுக்கு வழிகாட்டலும்	16
4. பாடலும் கூத்தும்	23
5. பிறையன்பன்	33
6. சொல்லின் செல்வன்	37
7. துணைவேந்தர் வித்தி	41
8. குடும்பத் தலைவன்	46

பின்னிணைப்புகள்

(i) பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் வாழ்வில் முக்கிய திகதிகள்	50
(ii) பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் எழுதிய, பதிப்பித்த நூல்கள்	51
(iii) பேராசிரியர் வித்தியானந்தனால் தயாரிக்கப்பட்ட நாட்டுக் கூத்துக்கள்	51
மேலதிக வாசிப்பிற்குரிய நூல்கள்	52

இன்று, ஈழத் தமிழர் யாவருக்கும் நன்கு தெரிந்த ஒருவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். கடல் கடந்த நாடுகளிலே எங்கெல்லாம் தமிழர் வாழ்கின்றார்களோ, அங்கெல்லாம் இவருடைய பெயர் பரிச்சயமானதொன்றாகும். தமிழறிஞருக்கு, இந்த ஈழத்தறிஞரை நன்கு தெரியும். அதனால்தான், தமிழ்நாட்டிலே முதன்முதலாக ஒரு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் தஞ்சைப் பெருநகரிலே அமைத்த போது, அப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆளுநர் சபைக்கு, ஈழத்திலிருந்து இப் பேரறிஞர் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அறிஞனாக, பேராசிரியனாக, கலைஞனாக, ஆராய்ச்சியாளனாக, பல்கலைக்கழக நிர்வாகியாக, குடும்பத் தலைவனாகத் தோற்றும் 'வித்தி' யிடத்துள்ள மனிதப் பண்பு, எல்லாவற்றுக்கும் மேலான தொன்றாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வி மரபுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய ஒரு குடும்பத்தின் வாரிசு வித்தியானந்தன். இவருடைய பேரன் (தந்தையின் தந்தை) திரு. சின்னத்தம்பி அவர்கள், யாழ்ப்பாணத்துப் பிள்ளைகளின் கல்வி மேம்பாட்டுக்காகப் பலவிடங்களிலும் கல்விக் கூடங்களைத் தாபித்துத் தொண்டாற்றியவர். ஆறுமுகநாவலர் வழிநின்று, தன்னுடைய கிராமமாகிய வீமன்காமத்துப் பிள்ளைகள் பயிலுவதற்கென ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலையை நிறுவினார். அவருடைய மகன் சட்டத்தரணி சுப்பிரமணியம் தொடர்ந்து அப்பாடசாலையைப் பேணி நிர்வகித்து வந்தார். ஈழத்தின் முன்னைநாள் கல்வியறிஞரும், கல்விப் பணிப்பாளருமாகத் திகழ்ந்த திரு. அருள்நந்தியின் உறவினரும் பருத்தித்துறைப் புலோலியைச்

சேர்ந்தவருமான முத்தம்மா அவர்களை, சட்டத்தரணி சுப்பிரமணியம் திருமணம் செய்து கொண்டார். வீமன் காமத்தில் 'தமிழகம்' என்னும் பதியிலே சுப்பிரமணியம் முத்தம்மா தம்பதிகள், தம் இல்வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர். அம்பிகாபதி, வித்தியானந்தன், கலாவல்லி, திருநாவுக்கரசு, தயாநிதி, பானுமதி, இந்துமதி, இரதிதேவி, தேவகுஞ்சரபதி, அருணமின்பதி, குணநிதி எனப் பதினொரு குழந்தைகளை இவர்கள் பெற்றனர்.

பாரிய குடும்பத்தின் இரண்டாவது புத்திரனாகிய வித்தியானந்தன், 1924ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 8ஆம் நாள் பிறந்தார். தந்தை நிர்வகித்த வீமன்காமம் தமிழ்ப் பாடசாலையிலேயே ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்று, பின்னர் தெல்லிப்பழை தமிழ் ஆங்கிலக் கல்லூரியிலே (பின்னர் யூனியன் கல்லூரி எனப் பெயர் பெற்றது) இடைநிலைக் கல்வியினைப் பெற்றார். பல்கலைக்கழகம் புகுவதற்கு முன்பு, உயர்கல்வியை யாழ்ப்பாணம் பரி. யோவான் கல்லூரியிலும் இந்துக் கல்லூரியிலும் பெற்றார். 1941ஆம் ஆண்டு கொழும்புப் பல்கலைக் கழக மாணவனாகத் தேர்ச்சி பெற்றார். தமிழ், ஆங்கிலம், லத்தீன், வரலாறு ஆகிய பாடங்களைக் கற்று, இலண்டன் இடைநிலைத் தேர்விலே தேறிய வித்தியானந்தன், தன்னுடைய கலைமாணிப் பட்டத்துக்குத் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்து, வரலாற்றைத் துணைப்பாடமாகக் கொண்டு, பேராசிரியர்களான சுவாமி அருட்டிரு விபுலானந்தர், க. கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம் ஆகியோரிடம் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார். ஈழத்தின் தலைசிறந்த மொழிநூல் வல்லோன், நாடகாசிரியன், நாவலாசிரியன், கவிஞன், தமிழ் விற்பன்னன் என்றெல்லாம் போற்றப் படக் கூடிய பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் தலைமாணாக் கனான வித்தியானந்தன் தனது கலைமாணிப் பட்டத்தினை,

கலைமாணிப் பட்டத்தின் போது

யிருந்த ரொன் ஆஷர் (Ron Asher), இலண்டன் பல்கலைக் கழகக் கீழைத்தேய ஆபிரிக்கக் கல்விக் கல்லூரியில் (School of Oriental African Studies) பேராசிரியராயிருந்த ஜோன் மார் (John Marr) ஆகிய இருவரும் வித்தியானந்தனுக்குப் பின் ஆராய்ச்சி மாணவர்களாக இருந்தனர். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகளிலே, இம்மூவரும் நண்பர்களாகக் கலந்து கொள்ளும் காட்சியைக் காணும் போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று, 1950இல் ஈழம் திரும்பிய வித்தியானந்தன் இரண்டாந்தர விரிவுரையாளராகப் பதவியுயர்வு பெற்றார். 1956இல் முதலாந்தர விரிவுரையாளராகி, 1967இல் இணைப் பேராசிரியர் பதவியினை (அன்று இப்பதவி Reader என அழைக்கப்பட்டது)ப் பெற்றார். 1970இல் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் பேராதனையிலுள்ள இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் நான்காவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றார். 1977இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின்

யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தலைவராக ஜனாதிபதியாலே நியமிக்கப்பட்டார். 1979இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தராகி 1989 வரை பணிபுரிந்தார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1952ஆம் ஆண்டு ஜயத்திலக்க மண்டபம் புதிதாகத் திறக்கப்பட்டது. அம்மண்டபத்தின் உதவி மேற்பார்வையாளராகக் கலாநிதி வித்தியானந்தன் நியமிக்கப்பட்டார். மண்டப நிர்வாகத்திலே அவர் பெற்றிருந்த அனுபவமும், மாணவரிடையே அவருக்கிருந்த செல்வாக்கும் 1961ஆம் வருடம் விஜயவர்த்தன மண்டபம் புதிதாகத் திறக்கப்பட்டபோது அம்மண்டபத்தின் முதல் பாதுகாவலராக நியமனம் பெறக் காரணமாயின. இவ்விரு மண்டபங்களிலும், இவருக்குப் பெருந்தொகையான மாணவர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. எல்லா இன மாணவர்களும் இம்மண்டபங்களிலே வாழ்ந்த காரணத்தால், இலங்கையின் எந்தப் பகுதிக்குப் போனாலும் உயர் அரசு பதவிகளிலோ ஆசிரியர்களாகவோ இருக்கும் பட்டதாரிகள் இவரைத் தெரிந்தவர்களாகவே யிருப்பர். அரசு அலுவலகங்களில் ஏதாவது ஒன்றுக்குள் புகுந்தாரானால், இவரைத் தெரிந்த ஒரு மாணவன் அங்கு நிச்சயமாக இருப்பான். இவ்வாறுள்ள தொடர்புகளையும் செல்வாக்கையும் பெரும்பாலும் மற்றவர்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவே உபயோகித்து வந்துள்ளார். எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் தங்களுக்கு நிர்வாக அடிப்படையிலே ஏற்படுங் கஷ்டங்களை இவரிடம் வந்து கூறுவார்கள். முகங் கோணாது அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைக் கேட்டுத் தன் செல்வாக்கின் மூலமாகத் தீர்த்து வைத்திருக்கிறார். இதற்கெல்லாம் காரணம், நாடளாவிய, பரந்துபட்ட ஒரு மாணவர் பரம்பரை இவருக்கு இருந்ததேயாகும்.

சிறந்த ஆசிரியர்

வித்தியானந்தனுடைய விரிவுரையென்றால், விடாது சென்று எல்லோருமே களிப்புடன் கற்றனர். பல்கலைக்கழகத்தில் 'பயங்கரப் பேர்வழிகள்' என்று பெயரெடுப்பவர்கள் கூட, வித்தியின் விரிவுரை மண்டபத்திலே அடங்கியொடுங்கி பாடங்கேட்பது வழக்கம். அவருடைய கற்பிக்கும் ஆற்றலைப் பற்றிப் புகழாத மாணவர்களே இல்லை. கலாநிதி வித்தியானந்தனின் முதன் மாணவர்களுள் ஒருவராகிய த. சண்முகசுந்தரம், தன்னுடைய ஆசிரியரின் கற்பித்தலைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

அப்பொழுது தமிழ்த் துறையில் கடமையாற்றியவர் மூவர். பேராசிரியர் விபுலானந்த அடிகளார், இராமகிருஷ்ண மடத்துறவி, தூய்மையான காவித் தேசிய உடையிலே காட்சி தருவார். கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை எப்பெழுதும் எளிமையான தேசிய உடையணிந்து வருவார். விரிவுரையாளர் செல்வநாயகத்தின் தூய வெள்ளை உடை எப்பொழுதும் மடிப்புக் குலையாமல் இருக்கும். இந்த மூவரும் இளம் வித்தியானந்தனின் நல்லாசிரியர். இந்தத் தமிழ் அரிமாக்களிடையே இளம் வித்தியானந்தன் காற் சட்டை, மேற்சட்டை, பட்டதாரிக்குரிய கறுப்பு அங்கி அணிந்து காட்சி தந்தார். "மேல்நாட்டுப் பாணியில்வந்த இந்தப் 'பொடியனிடம்' கற்க என்ன இருக்கிறது? இவருக்கு நல்ல தமிழ் தெரியுமோ?" எனப் பட்டதாரி மாணவர் சிலர், வெளிவெளியாக வினவினர். சிலர் அப்படி வினவாவிட்டாலும் அந்த வினாவை உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருந்தனர். "இவரின் விரிவுரை எப்படி அமையும்?" என ஊகிப்பதில், தமிழோடு

தொடர்பில்லாத மேல் மட்டத்தினர் பலர் ஈடுபட்டனர். இளம் விரிவுரையாளர் வித்தியானந்தன், சற்றுப் பட்டத்துடன் வகுப்பிற்குவந்து இலக்கிய வரலாற்று விரிவுரையை நடத்தினார். முதலாம் நாள், இரண்டாம் நாள் என்று விரிவுரை தொடர்ந்தது. எல்லோரின் ஐயமும் தெளிந்தது. மிகச் சிறந்த விரிவுரையாளர் என்ற பெயரை வித்தியானந்தன் பெற்றார். பட்டதாரி மாணவர் மேலும் ஓர் உண்மையைக் கண்டுகொண்டனர். வித்தியானந்தனின் விரிவுரையிலும் பார்க்க, அவர் நடத்தும் கட்டுரை வகுப்பும் கலந்துரையாடலும் மிகச் சிறந்தவை என்பதே அந்த உண்மை.

கலாநிதி வித்தியின் ஆரம்பகால விரிவுரைச் சிறப்புப் பற்றி, மேற்காட்டிய நீண்ட மேற்கோள் கூறுகிறது. தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்து இவரிடம் கற்ற மாணவர்கள் பலர் இலங்கையிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே தமிழ் விரிவுரையாளர்களாகப் பணியாற்றினர், பணியாற்றி வருகின்றனர். பேராசிரியர் சதாசிவம், கலாநிதி ச. தனஞ்செயராசசிங்கம், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியம், பேராசிரியர் க. அருணாசலம், கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம், கலாநிதி துரை மனோகரன் ஆகியோரே அத்தகைய மாணவர்களாவர். சிறப்புத்துறை யாகவும் தமிழை ஒரு பாடமாகப் பொதுக்கலைக்கும் கற்ற பல நூறு மாணவர்கள், நாடெங்கிலும் உள்ளர். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலே, தமிழை ஒரு சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்ற முதல் முஸ்லிம் மாணவர், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாமிய இலக்கியத்துறைத் தலைவராகக் கடமையாற்றிய பேராசிரியர் அல்ஹாஜ் உவைஸ் ஆவர்.

பல்கலைக்கழகத்திலே கலாநிதி வித்தியானந்தன் நன்னூல், தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம், சிலப்பதிகாரம், நாச்சியார் திருமொழி, திருக்கோவையார், பாரதி பாடல்கள், தமிழர் பண்பாடு, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஆகியனவற்றை விரும்பி மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தார். முதலாம் வருடமாணவர்களுக்கு நன்னூல் இலக்கணத்தினை, இவரே கற்பித்து வந்தார். “கடினமான இலக்கணத்தைக் கனியாக்கி வழங்குவதிலே அவர் வல்லவர்” என்று பலரும் கூறுவர். இலக்கண விதிகளை வாழ்வுடன் தொடர்புறுத்திக் கற்பிப்பதிலே இவர் கைதேர்ந்தவர்.

திருக்கோவையார், சிலப்பதிகாரம், நாச்சியார் திருமொழி ஆகிய இலக்கியங்களைத் தான் சுவைத்து, மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பார். இந்த இலக்கிய வகுப்புகளிலே, மாணவர் வரவு நூற்றுக்கு நூறாகவே இருக்கும். இப்பண்டைய இலக்கியங்களை நவீன இலக்கியங்களுடனும், நாளாந்த வாழ்வியலுடனும் தொடர்புறுத்திப் படிப்பிப்பார். இவ்வாறு தான் விரும்பிக் கற்பித்து வந்த விடயங்களிலே, ஆழ்ந்த ஈடுபாடு இருந்த காரணத்தாலேயே பின்னர் பல தொல்லைகளும் வேலைகளும் மலிந்த துணைவேந்தர் பதவியினை வகிக்கும் போதும், சொல்லதிகாரம் சேனாவரையத்தையும், திருக்கோவையாரையும், இலக்கிய வரலாற்றினையும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு விருப்பமுடன் கற்பிக்க முடிந்தது. இந்த மாணவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள்தான்.

தனக்கு விளங்காத பகுதிகளைப் பிழையாகத் தன் மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லாத பெருங் குணத்தையுடைய நல்லாசான் இவர். “வித்தி சொல்லதிகாரம் படிப்பிக்கும் பொழுது சில பகுதிகளை ‘omit’ என்று கூறிவிடுவார். அவற்றில் சிலவற்றை வித்துவான் சுப்பையாபிள்ளையிடம் ஐயந்தீரக் கேட்டேன். அவை தனக்கு விளங்கவில்லை என அவர்

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன், பேராதனை தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகவும் பின்னர் நூலகராகவும் விளங்கிய கிரு. சி. முருகவேள்

கூறினார்” என பேராசிரியரிடம் தமிழ் கற்ற யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக நூலகர் சி. முருகவேள், அண்மையில் என்னிடம் கூறினார். எங்களுக்கும் இதே அனுபவம்தான் ஏற்பட்டது. தான் விளங்கிக் கொண்ட பகுதிகளை மிகத் தெளிவாகக் கூறிவிடுவார். அவரிடங் கற்ற நன்னூலும் சொல்லதிகாரமும் இன்னும் எங்களுக்குக் கைகொடுக்கின்றன. தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களை வாசிக்கும் போது தனக்கேயுரிய, கம்பீரமான, மனத்தைப் பிணிக்கும் ஓசைநயத்துடன் வாசிப்பார். மேடைப் பேச்சாலே நாட்டிலுள்ள மக்களைக் கவர்ந்து வந்த பேராசிரியருக்கு, இது கைவந்த கலை. சிலப்பதிகாரத் தையும் திருக்கோவையாரையும் அவரிடங் கற்ற மாணவர்கள் பலர். அவர்கள் இந்த ஓசை நயத்தை ஒரு போதும் மறக்க மாட்டார்கள்.

தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்கும் மாணவர்கள், தமிழ் ருடைய இலக்கியங்களை மாத்திரமல்லாமல், அவர்களுடைய ஏனைய பண்பாட்டம்சங்களையும் அறிந்திருக்க வேண்டுமென்பதற்காக “தமிழர் பண்பாடு” என்னும் பகுதி பாட

‘வித்தி’

நெறியிலே சேர்க்கப்பட்டது. தமிழர்களுடைய அரசியல், வணிகவியல், கலைகள், கல்வி, சமூகநிலை ஆகியனபற்றி வரலாற்று முறையிலே ஒழுங்கான தரவுகளையும் தகவல்களையும் சேகரித்துக் கலாநிதி வித்தியானந்தனே படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இதழாகிய ‘இளங்கதிரிலே’ தொடர்ந்து இவ்விடயம் பற்றி மாணவர்களுக்குப் பயனளிக்கத்தக்க கட்டுரைகளையும் எழுதினார். அவருடைய ‘தமிழர் பண்பாடு’ பற்றிய விரிவுரைகள், தமிழைச் சிறப்பாகக் கற்ற மாணவர்களுக்கு ஒரு நல்ல வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொடுத்தது. பண்டைத் தமிழருடைய சால்பினை ஆராய்ந்த பேராசிரியருக்கு, பிற்காலத் தமிழர்களுடைய சால்பு எப்படியிருந்தது என்பதை அறிவதிலே மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. இதனாலேயே அப்பாடநெறியை அவர் விரும்பியெடுத்துக் கற்பிக்கத் தலைப்பட்டார்.

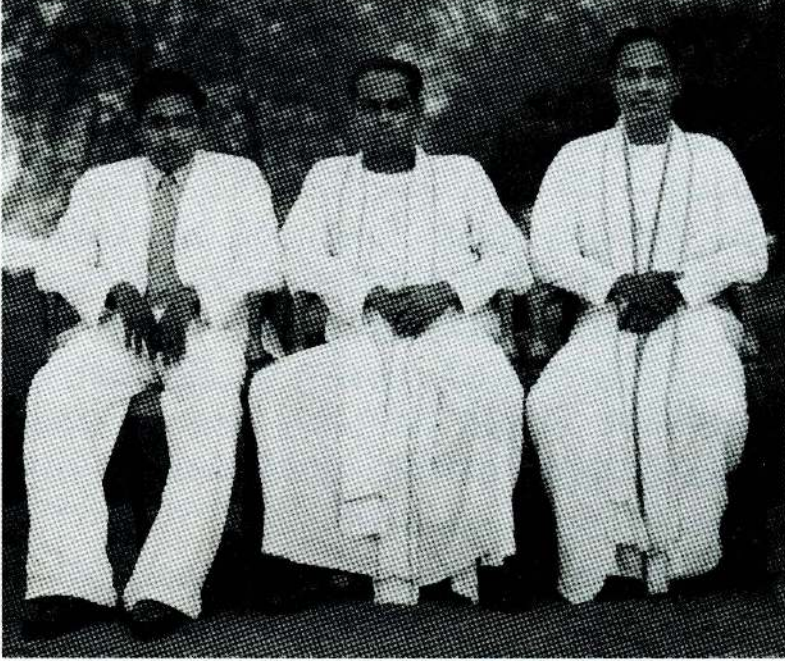
பாடப்பகுதிகளைச் சுவையுடனே கற்பிப்பது மாத்திர மல்லாமல், மாணவர்களின் பல்வகைப்பட்ட நலன்களிலும் கவனஞ் செலுத்தும் பண்பும் இவரிடம் இருந்த காரணத் தினாலேயே இவருக்கு ஒரு பெரிய மாணவர் பரம்பரை என்றும் இருந்து வருகின்றது. பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ச் சங்கத்துடன் இவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இதனால் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் பயிலாத மாணவர்களும், இவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. தமிழ்ச் சங்கம் வருடாவருடம் நடத்தும் தமிழ் விழா, பேராதனையிலே மிகக் கோலாகலமாக நடைபெறுவது வழக்கம். அந்த விழாவுக்குரிய ஒழுங்குகளைத் தமிழ்ச் சங்க உத்தியோகத்தர்களாகப் பணியாற்றிய பல்வேறு பீடங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கும் ஆலோசனை கூறி நடத்திவந்துள்ளார். தமிழ்ச்சங்கப் பெருந்தலைவர் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளைக்கும் மாணவர்களுக்குமிடையே இவர் இணைப்புப் பாலமாக அமைந்தார்.

தமிழியல் ஆய்வும், ஆய்வுக்கு வழிகாட்டலும்

தமிழியல் ஆய்வில் ஈடுபட்டும், தமிழ் ஆய்வாளர் பலரை உருவாக்கியும் ஈழத்துத் தமிழ் ஆய்வு வரலாற்றிலே ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளார் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். தமிழின் பல்வேறு துறைகளிலே அவருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் நவீன தமிழ் இலக்கியங்களிலும் அவருக்கு நல்ல ஆட்சி இருந்தது. ஆரம்ப காலத்தில் இலக்கியம் பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, 1953ஆம் ஆண்டு 'இலக்கியத் தென்றல்' என்னும் நூல் வெளிவந்தது. அக் காலத்திலே பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்பிலிருந்த மாணவர்களுக்கும் இது அரிய நூலாக அமைந்தது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சஞ்சிகைகள் யாவற்றையும் தன் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிடக்கூடிய சாதனங்களாக அவர் பயன்படுத்தினார். அவற்றுள் ஒன்று 'இளங்கதிர்' எனும் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆண்டிதழ். அவ்விதழிலே, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பல இலக்கியக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். 'தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு', 'சோழர் காலத் தமிழிலக்கியம்', 'விசய நகர நாயக்கர் தமிழ் இலக்கியம்', 'பாரதி சபதம்', 'பண்தேய்ந்த மொழியினார் கொண்டேத்தும் கோவலன்' போன்ற கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடலாம். பல்கலைக்கழக மஜ்லிஸ் என்னும் முஸ்லிம் மாணவர் மன்ற இதழில் 'இஸ்லாமியர் தமிழிற் பாடிய புதிய பிரபந்த வகைகள்' என்னும் கட்டுரையையும் அவர் எழுதினார்.

இளம் விரிவுரையாளரான வித்தி, பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை,
பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்

அன்று பல்கலைக்கழகத்திலே இவர் விரும்பிப் படிப்பிக்கும் நூல்களாக சிலப்பதிகாரமும் பாரதி பாடல்களும் அமைந்தன. இவ்விரு இலக்கியங்களையும் நன்கு ஈடுபட்டுடன் அவர் மாணவர்களுக்குப் படிப்பிப்பார். அவ்வாறு பல காலம் கற்பித்த அனுபவக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'பண்டேய்ந்த மொழியினார் கொண்டேத்தும் கோவலன்' என்னும் கட்டுரையையும் 'பாரதி சபதம்' என்னும் கட்டுரையையும் எழுதினார். இவ்விரு கட்டுரைகளையும், பல்கலைக் கழக மாணவர்களும் இளம் விரிவுரையாளர்களும் பொன்னே போல் போற்றிப் படித்தனர்.

இவருடைய தமிழ் ஆய்வுக்குச் சிகரம் வைப்பது போல் அமைந்தது 'தமிழர் சால்பு' என்னும் நூல். 1948 தொடக்கம் 1950 வரை இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலே இவர் மேற்கொண்ட ஆய்வின் பயனாக ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட ஆய்வேடு "A Historical, Social and Linguistic Study of Pattuppattu" என்பதாகும். இந்த ஆய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டு பேராசிரியரின் 'இலக்கியத் தென்றலை' வெளியிட்ட கல்ஹின்னைத் தமிழ் மன்றத்தினரால் 1954 இல் கும்பகோணம் சாரதா விலாஸிலே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டதே 'தமிழர் சால்பு' என்னும் நூல். அன்று தமிழ் மன்றத்தினர் இந்நூலுக்கு எழுதிய பின்வரும் பதிப்புரையில் ஒரு பகுதி இன்றும் பொருளுடையதாயுள்ளது:

இன்று தமிழ்பேசும் மக்கள் மனவலி குன்றி, மானம் இழந்து, வாழ வழியற்றுத் தயங்கித் திண்டாடி அவதியுறுகின்றனர். பிற மொழிகளும் பண்பாடுகளும் தமிழ் மொழியினையும் தமிழர் பண்பாட்டினையும் அழிக்க வழிவகைகள் தேடுகின்றன. இந்நிலையில், தமிழர் பண்பாடு சங்ககாலத்திலே பிறநாட்டவர் ஆதிக்கத்தினால் தாக்குறாது தனிச் சிறப்புடன் விளங்கியது என்பதை இந்நூல் தமிழ் மக்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் வற்புறுத்திக் காட்டும். அத்துடன், அவர்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டி மறுமலர்ச்சிக் கான கிளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் அளிக்கும் என்னும் துணிவுடன் இந்நூலை வெளியிடுகிறோம்.

தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண ஆய்வுகள் காலகதியில் தமிழியல் ஆய்வுக்கு இட்டுச் சென்றன. தமிழருடைய கலை, இலக்கியம், மொழி, வரலாறு, சமூகம், அரசியல், பொருளியல், சமயம், நடைமுறைகள் போன்ற பல்வேறு விடயங்களையும் ஆய்வு செய்யும் கூறாகத் 'தமிழியல்' என்னும் ஆய்வுக்குப் பரப்பு அமைந்தது. அத்தகைய ஆய்வுகள் உள்ளடங்கிய ஒரே

நூலாகவும் முன்னோடி நூலாகவும் அமைவது பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் 'தமிழர் சால்பு'. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியலை இனிமையான தமிழில், இந்நூல் தருகின்றது. இதற்கு நிகரான ஒரு தமிழ் நூல், யாம் அறிந்தவரை ஈழத் தமிழுலகத்திலே வெளிவரவில்லை என்றே கூறலாம்.

தமிழியலில் தான் ஆய்வு செய்தது மட்டுமன்றி பிற நாட்டவர்கள் எவ்வாறு அவ்வாய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறிவதற்கு 1960ஆம் ஆண்டு ஒரு தமிழ்த் தூது மேற்கொண்டார். இதனைத் திரு. த. சண்முகசுந்தரம் 'வெளி நாட்டுக் கலைத்தூது' என வர்ணிக்கின்றார். அவர் இத்தூது பற்றிப் பின்வறுமாறு விவரித்துள்ளார் ('வித்தியானந்தம்', தமிழியற் சிந்தனை, பக். xxix):

தெற்கு இங்கிலாந்து, வேல்ஸ் ஆகிய பகுதிகளில் நிலவும் மக்கள் கலை பற்றிய ஆய்வு ஒன்றை நடத்தும்படி பெரிய பிரித்தானியக் கலைக்கழகம் அழைப்பு அனுப்பியது. ஆராய்ச்சி செய்வதுடன், இங்கிலாந்தின் பல நிறுவனங்களிலும் இவர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். இவரது புலமை பல நிபுணரையும் கவர்ந்தது. பின்னர் யூகோசிலாவிய அரசாங்கம் பேராசிரியருக்கு அழைப்பு ஒன்றை அனுப்பிக் கௌரவித்தது. இந்த அழைப்பை ஏற்று, அந்நாட்டிலும் விரிவுரைகள் நடத்தினார். அதன் பின் ஐக்கிய அமெரிக்கா, யப்பான், மலேசியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் சென்று ஆய்வும் விரிவுரையும் நடத்தினார். மனைவி கமலா தேவியுடன் இவ்வுலகச் சுற்றுப் பயணத்தைச் செய்தார். மேற்குப் புறமாகச் சென்ற பேராசிரியர் தம்பதியினர், கிழக்குப் புறமாக ஈழம் வந்து சேர்ந்தனர். இவ்வாறு பல நாடுகளிலும் தான் பெற்ற அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'உலகெலாம் பரவிய தமிழும் தமிழர் சால்பும்' என்னும் கட்டுரையை 'இளங்கதிர்' இதழில் எழுதினார்.

'வித்தி'

தமிழாய்வின் ஈடுபாடு இவரை உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்து டனும் இணைத்தது. இதுவரை தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் மலேசியா, சென்னை, பாரிஸ், யாழ்ப்பாணம், மதுரை ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்றுள்ளன. இம்மாநாடுகள் எல்லாவற்றிலுமே, பேராசிரியர் பங்கு பற்றியுள்ளார். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையின் தலைவராயிருந்து 1974ஆம் ஆண்டு பல்வேறு இடர்களுக்கு மத்தியில் நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் சிறப்பாக நடத்தினார்.

மகாநாட்டைத் தடைப்படுத்த எத்தனையோ இடர்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றையெல்லாம் எதிர்த்து நின்று அதனை நடத்தி முடித்தார். 1976ஆம் ஆண்டு ஐந்தாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு எங்கும் நடைபெறவில்லை. இதனால், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளை பேசாமல் இருந்து விடவில்லை. பேராசிரியர் வித்தி யானந்தனைத் தலைமையாகக் கொண்ட கிளை விரைந்து செயற்பட்டது. மட்டக்களப்பில் ஒரு மாவட்ட மகாநாட்டை

ஒழுங்கு செய்தது. ஈழத்து அறிஞர்களும் மட்டக்களப்பிலே கூடினர். ஒரு வாரமாகத் தமிழாய்வு நடைபெற்றது, கலை நிகழ்வுகள் பல இடம் பெற்றன. அம்மகாநாடு நினைவாக ஒரு மலரும் வெளியிடப்பட்டது. மட்டக்களப்புப் பற்றிய சகல தரவுகளும் சேகரிக்கப்பட்டன. அப்பகுதியின் வரலாறு, சமூகம், அரசியல், பொருளியல், மொழி, கலை, சமயம் பற்றிப் பெருந்தொகையான ஆய்வுக்கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. இதே போல, 1983ஆம் ஆண்டு முல்லைத்தீவில், மாவட்டத் தமிழாராய்ச்சி மகா நாட்டையும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் சிறப்புற நடத்தினார்.

தானே ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டும் ஆய்வு தொடர்பான மகா நாடுகளுடன் தன்னைப் பிணைத்தும் தொண்டாற்றிய பேராசிரியர் 'வித்தி', தனிப்பட்ட மாணவர்கள் பலருடைய ஆய்வுகளுக்கு வழிகாட்டியுமுள்ளார். இவருடைய வழிகாட்டலில், இதுவரை பலர் முதுகலைமாணிப் பட்டங்களையும் (M.A.), கலாநிதிப் பட்டங்களையும் (Ph.D) பெற்றுள்ளனர். இவருடைய வழிகாட்டலில் ஆய்வேடுகள் எழுதிய எல்லா மாணவர்களும், இவர் மாணவருடைய ஆய்விலே காட்டிய ஈடுபாட்டினைப் பற்றி விதந்து கூறியுள்ளனர். ஆய்வேடுகளின் ஒவ்வொரு இயலையும் கவனமாகப் படித்துப் பிழைகள் யாவற்றையும் வேண்டிய இடத்தில் சுட்டியும் திருத்தியும் சுத்தமாக்கிக் கொடுப்பதில் எப்பொழுதாவது பின்னின்றா ரில்லை. சில வேளைகளில், சில உயர்பட்ட மாணவர்களுடைய சோம்பேறித்தனத்தை மனத்திலே எண்ணி, அவர்களை விடாது தொடர்ந்து பிடித்து அவர்கள் எழுதிய ஆய்வேட்டு இயல்களைத் திருத்திக் கொடுக்கும் உயர் பண்பினை நாம் எல்லாரிடமும் காணமுடியாது.

கடல் கடந்த நாடுகளின் பல்கலைக்கழகக் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுக்குப் புறநிலைப் பரீட்சகராகப் பல காலமாகக் கடமையாற்றி வந்தார். மலேசியப் பல்கலைக்கழகப் புறநிலைப் பரீட்சகராகவும், பாடவிதான ஆலோசகராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். அப் பல்கலைக்கழகத்தின் இந்தியவியற்றுறையின் பாட விதானம், கற்பித்தல் திட்டம், தேர்வுகள், ஆய்வுநெறி ஆகியவற்றை மாற்றியமைப்பதற்கு, ஆலோசனை பெறு முகமாகப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனை மலேசியப் பல்கலைக்கழகம் 1979ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் அழைத்திருந்தது. மூன்று வார காலம் அங்கு தங்கியிருந்து இப்பணியினை ஆற்றினார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், கேரளப் பல்கலைக்கழகம், திருப்பதி வேங்கடேஸ்வரப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியன இவரைத் தொடர்ந்து புறநிலைப் பரீட்சகராகக் கொண்டிருந்தன.

தானாக நூல்களும் கட்டுரைகளும் எழுதியது மாத்திரமன்றி, பிறருடைய பெருந்தொகையான நூல்களுக்கு அணிந்துரைகளும் முகவுரைகளும் இவரால் எழுதப்பட்டு, வழங்கப்பட்டன. இவருடைய ஆசிச் செய்திகளைத் தாங்கி வந்துள்ள நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் பெருந்தொகை. அறிஞர்கள், எழுத்தாளரிடையே பேராசிரியருக்கு எத்தகைய மதிப்பு இருந்தது என்பதற்கு இவை யாவும் நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

பாடலும் சுவத்தும்

கலாநிதி வித்தியானந்தனை ஒரு சாதாரண விரிவுரையாளராகப் பல்கலைக்கழகத்துக்குள்ளே முடக்கி விடாமல், நாடறிந்த அறிஞனாக ஆக்கியவை இவர் தேடிப் பதிப்பித்த நாட்டார் பாடல்களும், நாட்டுக் கூத்தில் இவர் செய்த ஆராய்ச்சிகளுமே யாகும்.

இன்று ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகங்களிலே நாட்டாரியல் வழக்குப் பற்றிப் பேசவும், ஆராய்ச்சி செய்யவும் முக்கிய வழி காட்டியாக இருந்தவர், பேராசிரியர் வித்தியானந்தனே யாகும். நாட்டார் பாடல்கள் தொடர்பாக மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம் போன்றோர் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், ஈழத்தின் சில பகுதியைச் சேர்ந்த நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத்தும், வகைப்படுத்தியும் வெளியிட்ட பெருமை கலாநிதி வித்தியானந்தனையே சாரும். 'மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள்', 'மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள்' என்னும் இரு தொகுதிகளை முறையே 1960 லும், 1964 லும் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

1957ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கலாநிதி வித்தியானந்தன் இலங்கைக் கலைக்கழகத்தின் நாடகக் குழுவுக்குத் தலைவராகப் பதவியேற்றிருந்தார். அவருடைய காலத்திலே, நாடகக் குழு செயற்பட்டதுபோல் எக்காலத்திலுமே செயற்பட்ட தில்லை. பயனுள்ள ஆக்கங்கள் பல உருவாயின. அப்பதவியினைத் தன்னுடைய நலனுக்காக உபயோகிக்காமல் ஈழத் தமிழருடைய பண்பாட்டைப் பேணிக் காக்கும் அரிய செயல்களை ஆற்றுவதற்கு நன்கு பயன்படுத்தினார். கலைக்கழகத்தின்

ஆதரவுடனேயே நாட்டுப் பாடல் தொகுப்புகள் இவராலே பதிப்பிக்கப்பட்டன.

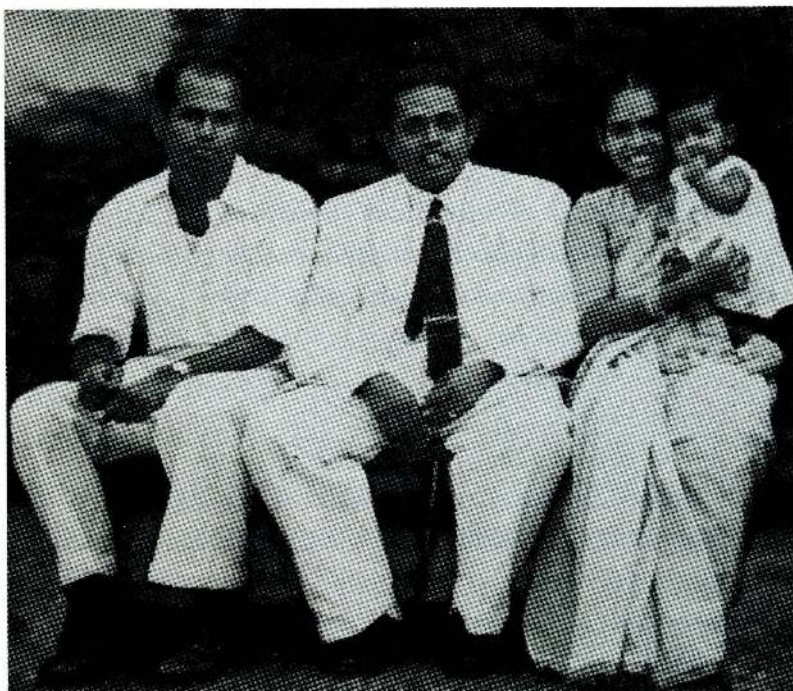
நீதியரசர் சிறீஸ்கந்தராசாவும், அவர் மனைவி கண்மணி அம்மையாரும் இறைவனடி சேர்ந்தபொழுது, அவர்கள் நினைவாகக் 'கஞ்சன் அம்மாளை' இவராலே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம், எம் பண்பாட்டம்சங்களுள் ஒன்றாகிய நாட்டார் பாடல்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலேயே கலாநிதி வித்தியானந்தன் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்தார்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நாட்டுக் கூத்துத் தொடர்பாக மேற்கொண்ட முயற்சிகள் அவரைப் பாமர மக்களிடையே கொண்டு சென்றன. அவ்வாறு, அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை நான்கு வகையாகப் பாகுபடுத்தி நோக்கலாம்:

1. நாட்டார் கூத்துகளை நகரத்தார் அறியவைத்தமை

ஈழத்துத் தமிழருடைய நாடகக் கலையில் அடிப்படை, நாட்டுக் கூத்தேயாகும். கிராமந்தோறும் இரவிரவாக ஆடப்பட்டுவந்த நாட்டுக் கூத்துக்கள் எங்கள் பண்பாட்டின் அழகுணர்வுடைய அம்சமாகும். நகர வாழ்வு தொடங்கியதும் இக் கலை அழிந்து போகும் ஆபத்தினை எதிர் நோக்கியது. எனினும், மட்டக் களப்பிலும் மன்னாரிலும், யாழ்ப்பாணம், வன்னி ஆகிய இடங்களிற் சிற்சில பகுதிகளிலும், தொடர்ந்து நாட்டுக் கூத்துக்கள் ஆடப்பட்டன. கலைக்கழக நாடகக்குழுத் தலைவராயிருந்த கலாநிதி 'வித்தி'க்கு இப் பிரதேசங்களிலே ஆடப்பட்டுவரும் நாட்டுக் கூத்துக்களை நேரிலே சென்று கண்டு மகிழும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. பட்டை தீட்டப்படாத வைரங்களாகவே அக்கூத்துகளை அவர் தரிசித்தார். பட்டை தீட்டினால், அவற்றின் மதிப்பு உயர்ந்து விடும் என்பதை அவர் நன்கு உணர்ந்து செயற்படத் தொடங்கினார். அப்பொழுது கிராமங்களிலே ஆடப்பட்டு

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தம்பதியினருடன் பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை. திருமதி வித்தியானந்தன் கையில் மூத்த மகன் அருள்நம்பி.

வந்த நாடகங்களிலேயுள்ள குறைபாடுகளை, 1968ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநகரிலே நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலே "A Study of Two Types of Folk Drama Peculiar to the Tamils of Ceylon" என்ற தலைப்பில் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆங்கிலத்தில் அவர் குறிப்பிட்ட விடயங்களை, பின்வருமாறு ஓரளவு தமிழ்ப் படுத்திக் கூறலாம்:

நாடகப் பண்பினை முக்கியமாகக் கொண்டு ஆடல், பாடல், உடை, ஒளி முதலியனவற்றைக் கலையுணர்வுடன் இணைக்காத தன்மையே நாட்டுக் கூத்தின் முக்கிய குறைபாடாக உள்ளது. பெரும்பாலும், மக்கள், நாடக உணர்வினை விடுத்து, ஆடல்களைக்கண்டு களிப்பதற்கு

அல்லது பாடல்களைக் கேட்டு ரசிப்பதற்காகவே வருகின்றனர். நாடகத்தின் முழுமைபற்றி அவர்கள் எண்ணுவதில்லை. நடிப்புக்கு அங்கு எவ்வித இடமுமே யில்லை. பாடலும், ஆடலும் இணைந்திருப்பதால் நாட்டுக் கூத்து நடிகர் பலர், அவையே மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன என எண்ணினர். ஆட்டமும், நடிப்பும் ஒன்றிணைய வேண்டிய தேவையே இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ளது. மத்தள ஒலி நடிகர்களின் குரலைப் பலவேளைகளிலே அமிழ்த்தி விடுகின்றது. எனவே, மத்தளகாரர் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப, நடிகர்களுடைய குரல் தெளிவாகக் கேட்கும் வண்ணம் மத்தளத்தை 'அமத்தி' அடிக்க வேண்டும். ஒப்பணையில் நிச்சயமாகப் புதிய உத்திகள் கையாளப்பட வேண்டும். நடிகர்களுடைய மேடையசைவுகளுக்கேற்றபடி, உடையலங்காரம் அமைய வேண்டும். கூத்து நடைபெறும் நேரத்தையும் சுருக்க வேண்டும். ஒளியினை முறைப்படி நன்கு கையாண்டால், கூத்தின் நாடகப் பண்பு சிறப்புறும்.

இக் குறைபாடுகளை, பலதடவை, கூத்துகளை நடத்தும் அண்ணாவிமார்களிடம் அவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். ஆனால் அண்ணாவிமார்களோ அதற்குச் செவி சாய்த்ததாகத் தெரிய வில்லை. எனவே, தானே அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைய வேண்டுமென எண்ணி, மேற்படி குறைகளை நீக்கி ஒரு கூத்தினைத் தயாரித்துக் காட்டுவதற்கு எண்ணினார். கூத்து ஆடுபவர்கள் பாமரரே என்ற எண்ணம் பரவலாக இருந்தது. அந்த எண்ணத்தையும் மாற்றியமைக்க விரும்பினார்.

அதன்படி, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களைக் கொண்டு 'கர்ணன் போர்' என்னும் வட மோடிக் கூத்தினைத் தயாரித்து அளித்தார். இந்த நாடகத்தில் ஆட்டம், பாடல், ஒப்பனை, உடை, ஒலி, ஒளி, மத்தள அடி, நடிப்பு ஆகிய விடயங்களெல்லாம் நன்கு கவனிக்கப்பட்டன. நாட்டுக்கூத்து

ஒன்றினை எப்படி நன்றாகத் தயாரிக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக மட்டக்களப்பு, மன்னார், யாழ்ப்பாணத் திலுள்ள அண்ணாவிமார்களுக்கு இக் கூத்துக் காண்பிக்கப் பட்டது. எனக்கும் இக் கூத்திலே கண்ணனாக வேடமேற்று நடிக்கும் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சிறுவயதிலிருந்தே கூத்துடன் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த திரு. எஸ். மௌனகுரு, கூத்துத் தயாரிக்கும் விடயத்தில் 'கலாநிதி வித்திக்கு' நல்ல பக்கபலமாயிருந்தார். 'கர்ணன் போர்' நாட்டில் ஏற்படுத்திய பரபரப்புச் சொற்பமானதல்ல. நல்ல ஆதரவு கிடைத்தது; பாராட்டுகளுக்குக் குறைவில்லை. இந்த நிலையில் 'நொண்டி நாடகம்' என்றொரு தென்மோடிக் கூத்தினையும் தயாரித் தளித்தார். இருவகைக் கூத்துகளையும் பார்த்தவர்களின் மகிழ்ச்சி கரைபுரண்டது.

1962இல் 'கர்ணன் போர்' மேடையேறியது. 1964இல் 'நொண்டி நாடகம்' மேடையேறியது. 1965இல் 'இராவணேசன்' என்னும் வடமோடிக் கூத்து இன்னும் பல புதிய நாடக உத்தி களுடன் மேடையேற்றப்பட்டது. 1968இல் 'வாலிவதை' என்றொரு வடமோடிக் கூத்து தயாரித்து வழங்கப்பட்டது. இக் கூத்துகள் மட்டக்களப்புப் பாடசாலைகளிலே புதிய கூத்துகளை ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் தயாரித்து மேடையேற்ற வழிகாட்டிப் புத்தாக்கமளித்தன.

2. நாட்டுக் கூத்து பதிப்பு முயற்சி

நாட்டுக் கூத்துக்களை நவீன மேடைகளுக்கும், நகரமக்களுக்கும் நல்ல முறையிலே அறிமுகம் செய்த கலாநிதி 'வித்தி' அவற்றை எம் முதுசொம்மாகப் பேணுவதற்கும் வழிகாட்டினார். அவ்வாறு பேணுதற்கு அவர் கையாண்ட இன்னொரு வழி அரிய நாட்டுக் கூத்துப் பிரதிகளை, அண்ணாவிமாரிடமிருந்து

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற 'வித்தி' மணிவிழாவில் பேராசிரியரின் நூல்களை ஆரம்பத்தில் வெளியிட்டவரான எஸ். எம். ஹனிபா அவர்கள் உரையாற்றுகின்றார். மேடையில் முன்னாள் நீதியரசர் எச். டக்ளியூ. தம்பையா, தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர் மற்றும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஆகியோர் அமர்ந்துள்ளனர்.

பெற்று அவற்றை ஆராய்ந்து கலைக்கழகத்தின் மூலமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டமையாகும்.

1962இல் 'அலங்கார ரூபன் நாடகம்' பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. பேராசிரியருடைய இப்பதிப்புப் பணிக்கு மன்னார் மாவட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் அன்று பெரிதும் உதவின. 1967இல் இம் மன்றங்களின் ஆதரவுடன், மன்னார் தென் பாங்கு நாடகமாகிய 'ஞானசவுந்தரி நாடகம்' என்னும் நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டபோது அப்பணியினையும், பணியின் பயனையும் ஒரு வகையிலே சுட்டுவது போலத் தோற்றுவாய் ஒன்றை எழுதினார். அதில்,

கீதாம்பிள்ளை பாடிய 'எம்பரதோர் நாடக'த்தை 1964ஆம் ஆண்டில் நாம் பதிப்பித்து வெளியிட்டோம். மன்னார்புலவர் பாடிய நூலொன்று அச்சில் வெளிவந்தது அதுவே

முதல் தடவையாகும். அதனைத் தொடர்ந்து 1966இல் 'மூவி ராசாக்கள் நாடக'த்தை வெளியிட்டோம். இவ்விரு நூல்களையும் அச்சிடும் செலவினை மன்னார் மாவட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் ஏற்றுக் கொண்டன. மன்னார் மாவட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் மூன்றாவது வெளியீடாக 'ஞானசவுந்தரி' என்னும் இந் நாடக நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுகின்றோம். இம் மன்றத்தினர் தொடர்ந்து ஆக்கவேலையில் ஈடுபட்டுவருவது பாராட்டத்தக்கது. பொது மக்கள் வளர்த்த கலையாகிய நாட்டுக் கூத்தினை அழியாது பாதுகாப்பதற்கு ஒருவழியாகக் கூத்து நூல்களை வெளியிட ஆட்சிமன்றங்கள் முன்வந்திருப்பது பெரும்பணியாகும்

என எழுதிச் செல்கின்றார். தான் நாட்டுக் கூத்து நூல்களைப் பரிசோதித்து பதிப்பித்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலே பண்டிதர் வீ.சி. கந்தையா, கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி போன்றோரை வேறு நாட்டுக் கூத்துக்களைப் பதிப்பித்து அச்சேற்றுவதற்கு ஊக்கமும், ஒத்தாசையும் வழங்கினார்.

3. அண்ணாவிமார்களைக் கௌரவித்தல்

கூத்துக்களைத் தயாரித்தும், கூத்துப் பிரதிகளை தயாரித்தும், நாட்டுக் கூத்துப் பேணுதல் முயற்சியிலீடுபட்ட கலாநிதி 'வித்தி' அக் கூத்துக்களுக்கு அச்சாணியாக இருந்த அண்ணாவிமார்களை மறந்துவிடவில்லை. மன்னார், மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களிலே அண்ணாவிமார்களுக்கென மாநாடுகள் ஒழுங்கு செய்தார்.

அம் மாநாடுகளிலே அவர்களுடைய நாடக முயற்சிகள் பற்றிய விபரங்களை மற்றவர்களும் அறியும் வண்ணம் வைத்து உரிய கௌரவத்தினையும் வழங்குவதற்கு உழைத்தார். இத்தகைய மாநாடுகளின் முக்கிய நோக்கம் மரபுவழிக் கூத்துக்களைப் பேணிக் காக்கும் அண்ணாவிமார்களுக்கு நவீன நாடக

உத்திகளை அறிமுகம் செய்வதும், நாடக அனுபவங்களைப் பரஸ்பரம் பகிர்ந்து கொள்ளுதலுமேயாகும். ஆட்டம், பாடல், ஒப்பனை, உடை, நடிப்பு ஆகியனவற்றிலே எத்தகைய கவனஞ் செலுத்துதல் வேண்டுமென்பது பற்றிக் கருத்தரங்குகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. நவீன மாற்றங்களை விரும்பாத சில அண்ணாவிமார்களின் எதிர்க் கருத்துகளுக்கும் இம்மகா நாடுகளிலே சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டன. ஆனால் முடிவில் அச் சில அண்ணாவிமார்களும் நல்ல மாற்றங்கள் பற்றி நயம்பட உரைத்தல் கேட்டும், அவற்றின் பயன்பாட்டை உணர்ந்தும் தம் கருத்துக்களை மாற்றியுங் கொண்டனர்.

4. நாட்டுக் கூத்து ஆராய்ச்சி

நாட்டுக் கூத்துப்பிரதிகளைப் பரிசோதித்து, நூல்களாகப் பதிப்பித்தபோது ஒவ்வொரு நூலுக்கும் அவர் நீண்ட முகவுரை எழுதியுள்ளார். நாட்டுக் கூத்துப் பற்றிய பல ஆய்வுக் கருத்துக்கள், அம் முகவுரைகளிலே செறிந்து கிடக்கின்றன. ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள் தொடர்பான ஆராய்ச்சியின் பயனாக எழுதப்பட்ட கட்டுரை ஒன்று, யாழ்ப்பாணம் முத் தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அவருடைய கட்டுரைத் தொகுதியாகிய 'தமிழியற் சிந்தனை' என்னும் நூலிலே இடம் பெற்றுள்ளது. 'ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்' என்னும் கட்டுரை மட்டக்களப்பிலும், மன்னா ரிலும் ஆடப்பட்ட கிராமிய நாடகங்களைப் பற்றி ஆராய் கின்றது. கிராமிய நாடகங்களின் நுணுக்கமான விபரங்கள் இக் கட்டுரையிலே தரப்பட்டுள்ளன.

இக்காலத் தமிழ் நாடகங்களைத் தயாரித்து மேடையேற்றி வருபவர்கள், ஈழத்துத் தமிழ் நாடகங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைவன மரபுவழி நாடகங்களே என்னும் உண்மையினை உணர்ந்துள்ளனர். மரபுவழி நாடகங்களின் பல்வேறு அம்சங்

களைத் தமது நாடகங்களிலே புகுத்தி தார்சிசியஸ், சுந்தரலிங்கம், மௌனகுரு, பாலேந்திரா போன்றோர் நாடகங்களை மேடையேற்றி வந்திருக்கின்றனர். இவர்களுக்கெல்லாம் ஈழத்து மரபு வழி நாடகங்களின் உத்திகள் பற்றிய விளக்கங்களை வழங்கியவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனேயாகும். ஈழத்துத் தமிழர்களுடைய நவீன நாடகம், நடனம், நாட்டிய நாடகம் போன்றவற்றிலே பரிசோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளவிருப்பவர்களுக்கும், மரபுவழி நாடக உத்திகள் என்றுமே வற்றாத ஊற்றுகளாயமைவன. அவ்வற்றாத ஊற்றுக்கண்களைத் திறந்துவைத்தன பேராசிரியர் வித்தியினுடைய நாட்டுக் கூத்துப் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள். காலத்தின் தேவையை இனங்கண்டு, அதனை மக்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்து, அதனைப்பேணி, அதற்குப் பட்டை தீட்டி, அதிலே ஆய்வுகளும் செய்த பெருமை என்றென்றும் அவரையே சாரும்.

ஈழத்து நாடக வரலாற்றினை ஆராய்பவர்கள் அறுபதுகளிலே கலைக்கழக நாடகக்குழு செய்த பணியினை விதந்து கூறாமலே விடமுடியாது. 'ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி' என்னும் ஆய்வு நூலை எழுதிய திரு. க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) அப்பணி பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

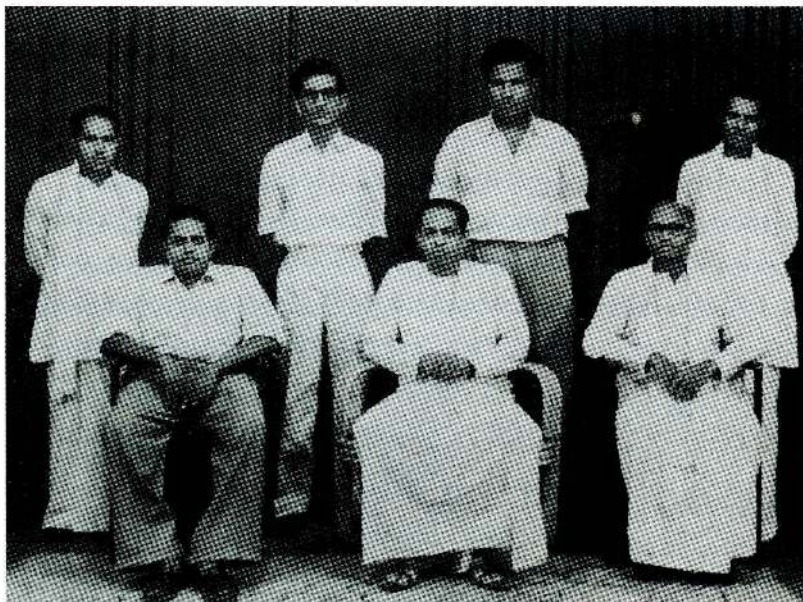
1952 ஆம் ஆண்டில் அப்போது பதவியிலிருந்த அரசாங்கம் சுதேசக் கலைகளைப் பேணிப்பாதுகாக்கவென 'இலங்கைக் கலைக்கழகம்' என்ற நிறுவனத்தை நிறுவியது. இதன் துணைக் குழுக்களுள் ஒன்றான தமிழ் நாடகக் குழுவும் அக்காலத்திலிருந்து இயங்கத் தொடங்கிய போதிலும், 1957ஆம் ஆண்டிலிருந்தே அது உயிர்த்துடிப்புடன் செயற்படத் தொடங்கிய தெனலாம்; இக்குழு ஈழத்தின் தேசிய செல்வமான நாட்டுக் கூத்துக் கலையை மீண்டும் அதன் முன்னைய நிலைக்குக்

கொணர அயராது உழைத்தது. பழைய நாட்டுக் கூத்தை அண்ணாவிமாரைக் கொண்டு பயிற்றுவித்து, ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் மேடையேற்றித் தமிழ் மக்கள் மட்டுமின்றிச் சிங்களச் சகோதரரும் தமிழ் நாட்டுக் கூத்தின் பெருமையை உணர்ந்து மதிக்குமாறு செய்தமை, இக்குழுவின் பணிகளுட் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 'அருச்சுனன் தவநிலை', 'கீசகன்வதை', 'கம்சன் வதை' என்பன இவ் வகையிற் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவால் மேடையேற்றப்பட்ட நாட்டுக் கூத்துக்களாகும். கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுத் தலைவரான கலாநிதி ச. வித்தியானந்தனின் முயற்சியால், அவரின் தயாரிப்பாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழக ஆடவரும் அரிவையரும் 'கர்ணன் போர்', 'நொண்டி நாடகம்', 'இராவணேசன்' ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்களை இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் மேடையேற்றினர். கலாநிதி வித்தியானந்தனைத் தலைவராகக் கொண்ட நாடகக்குழு நாட்டுக்கூத்து என்னும் அரிய கலையினை மீட்டெடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு மிகப் பெரிய வெற்றி கண்டது! அத்துடன், நவீன நாடகங்களை மேடையேற்றவும் நாடகக் கருத்தரங்குகளை நாடெங்கணும் நடத்தவும் இந்நாடகக்குழு பணியாற்றியது.

‘பிறையன்பன்’

மதுரை-காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் இஸ்லாமிய இலக்கியத் துறைத் தலைவராயிருந்த அல்ஹாஜ் பேராசிரியர் கலாநிதி ம.மு. உவைசுடன் கலாநிதி வித்தியானந்தனுக்கு இருந்த தொடர்புபற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளோம். 1947ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழக இடைநிலைப் பரீட்சையிலே சித்திபெற்ற ஜனாப் உவைஸ் அன்று தமிழ் மாணவர்கள் கூடத் துணிந்து படிக்காத தமிழ்ப் பாடத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்து, சித்தியும் பெற்றார். தன்னுடைய முதுமாணிப் பட்டத்திற்காக ‘முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு’ என்னும் விடயத்தினை ஜனாப் உவைஸ் ஆராயத் தொடங்கினார். இந்த ஆய்வுக்கு ஏற்ற ஊக்கத்தினையும் ஆலோசனைகளையும் கலாநிதி வித்தியானந்தன் வழங்கி வந்தார். உவைஸ் எம். ஏ. பட்டதாரியானார். ஆனால், ஜனாப் உவைசுடன் இவருக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு, இத் துறையிலே மேலும் ஆய்வினை மேற்கொள்ளக் காரணமாகியது. இஸ்லாமியருடைய தமிழ்த் தொண்டு பற்றி உவைஸ்க்கு முன்னர் எவருமே ஆராய்ந்ததில்லை. அவர் முதுகலைமாணிக்குச் சமர்ப்பித்த ஆய்வேடு, நூலாகியது. “இவ்வாராய்ச்சி நூலாக எமது கல்ஹினைத் தமிழ் மன்றம் வெளியிட்டது. இந்நூல் வெளியிடப்பட்டதன் பின்னர், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் ஒரு பிரிவு தமிழ் மொழியின் ஓர் அம்சமாக உள்ளது என்பதைப் பலரும் அறியத் தலைப்பட்டனர்” என மன்றத் தலைவர் ஜனாப் எஸ்.எம். ஹனிபா குறிப்பிட்டார். தமிழைப் பல்கலைக்கழகத்திலே கற்கும் மாணவர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றி விரிவுரைகள் வழங்கிய கலாநிதி

அமர்திருப்பவர்கள் (இ-வ): பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, திரு. கந்தையா. நிற்பவர்கள் (இ-வ): பேராசிரியரின் மாணவர்களான திரு விருத்தாசலம், பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, திரு. இமானுவேல்.

வித்தியானந்தனுக்குத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே இஸ்லாமி யருடைய தமிழ்த் தொண்டுபற்றி நன்கு தெரியும். ஜனாப் உவைசுடன் இவருக்கிருந்த நெருங்கிய நட்பு இத்துறையிலே ஆழமான அகலமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள ஊக்கமளித்தது. இஸ்லாமியர் அல்லாத கலாநிதி வித்தியானந்தன் 'பிறையன்பன்' என்னும் பெயரிலே 'கலையும் பண்பும்' என்னும் நூலை எழுதி, 1961ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

1953ஆம் ஆண்டு தொடக்கமே கலாநிதி வித்தியானந்தன் இஸ்லாமியர் கலை, இலக்கியம், சமயம் பற்றிச் சிந்தித்து வந்துள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முஸ்லிம் மாணவர் மன்ற இதழாகிய 'University Majlis' என்னும் சஞ்சிகை அவர் சிந்தனைகளுக்கு இடமளித்தது. 'இஸ்லாத்தின் திருத்தாதர்

காட்டிய வழி', 'இஸ்லாத்தின் தொழுகையும் நோன்பும்', 'இஸ்லாமியரும் தமிழும்', 'இஸ்லாமியர் தமிழிற் பாடிய புதிய பிரபந்தவகைகள்', 'இஸ்லாமியர் நாடோடிப் பாடல்கள்' என்னுங் கட்டுரைகள் 1959ஆம் ஆண்டுவரை இச்சஞ்சிகையிலே பிரசுரிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு உதிரிக் கட்டுரைகளாக இஸ்லாமியர் கலை இலக்கியம் பற்றி எழுதிவந்த கலாநிதி வித்தியானந்தன், விரிவான முறையிலும், ஒழுங்கான அமைப்பிலும் தன் சிந்தனைகளை வழங்குவதற்கு நூல் வடிவமே நல்லது என எண்ணி, 'கலையும் பண்பும்' நூலினை எழுதலானார்.

இஸ்லாமியருடைய கலை, இலக்கியம், பண்பாடு ஆகியன பற்றித் தமிழிலே முதன் முதல் எழுதி, பொதுவாகத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும், சிறப்பாக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும் ஓர் அழியா இடத்தைத் தேடிக்கொண்டுள்ளார் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்.

திருச்சிராப்பள்ளியில் நடைபெற்ற அனைத்துலக இஸ்லாமிய தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிற்கு இவர் இரண்டு ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்திருந்தார். அம்மகாநாட்டிலே பங்கு பற்றித் தன்னுடைய கட்டுரைகளைப் படிக்கத் திருச்சிக்குப் புறப்பட்ட போது, அரசு இவரை அங்கு செல்லாமல் தடை விதித்தது. அரசின் தடைகளை மீறி, நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை நடத்திய காரணத்தினால், இவரை அம் மகாநாட்டுக்குப் போகாமல் அரசு தடைசெய்தது.

அப்படியிருந்தும் அவர் சமர்ப்பித்த இரு கட்டுரைகளும் ('இஸ்லாமியரும் தமிழிற் புதிய பிரபந்தவகைகளும்', 'இஸ்லாமியக் கலையும் பண்பும்') மகாநாட்டிலே படிக்கப்பட்டன. பின்னர், காயப்பட்டணத்திலே நடைபெற்ற அனைத்துலக இஸ்லாமியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிலே கலந்து கொண்டு, அதிலே இடம்பெற்ற நூல்வெளியீட்டு நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை

தாங்கினார். இஸ்லாமிய இலக்கியங்களிலே இவருக்கிருந்த ஈடுபாடு காரணமாக பல இஸ்லாமியப் புலவர்களின் நினைவு விழாக்களிலே பங்குபற்றி, உரையாற்றியுள்ளார். அத்துடன் ஜே.எஸ். கே. எஸ். எச். மௌலாகு அவர்கள் எழுதிய 'நாயக்கர் பன்னிரு பாடல்' என்னும் நூலுக்கும், கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பையின் 'செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மியம்' என்னும் நூலுக்கும் அணிந்துரைகள் வழங்கியுள்ளார். இவருடைய இஸ்லாமிய இலக்கியப் பணி, பலராலும் புகழப்பட்டுள்ளது. இஸ்லாமிய அறிஞர்களும் பெரியோர்களும் இவருடைய தொண்டினை நன்றியுடன் நினைவுகூர்ந்து வருகின்றனர்.

இஸ்லாம் மதத்திலும் இலக்கியத்திலும் ஈடுபட்டதுபோல, கிறிஸ்தவ மதத்திலும் கிறிஸ்தவர் தமிழகாற்றிய தொண்டிலும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஈடுபாடுடையவரானார். இலக்கிய வரலாற்றிலே மாணவர்களுக்குக் கிறிஸ்தவர் களுடைய தமிழ்த் தொண்டுபற்றி விரிவான விளக்கங்கள் அளித்துவந்துள்ளார். இவருக்கு இத்துறையிலிருந்த ஈடுபாட்டினைப் பற்றி, இவர் 1971 இல் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றதைப் பாராட்டி எழுதியபோது, திரு. எஸ். செபநேசன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்:

கிறிஸ்தவ தமிழ்த்தொண்டில் விசேட ஆராய்ச்சி செய்து வரும் பேராசிரியர் மலேசிய தமிழ்ப் பேரவையில் "ஈழத்து மிஷனரிமார் தமிழ்த்தொண்டு" என்னும் விடயத்தில் கட்டுரை வாசித்துப் பெரும் புகழடைந்தார். "கிறிஸ்தவர்கள் தமிழ்த் தொண்டு" பற்றித் 'தினகரன்' பத்திரிகையிலும், ஆண்டு மலரிலும் கட்டுரைகள் வழங்கியுள்ளார்.

சொல்லின் செல்வன்

ஈழத்தின் பல மேடைகள் கண்டவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். மேடையிலே ஏறினாரென்றால் கணீரென்ற குரலிலே, இன்னோசையுடையதாக, சிறிய சிறிய வாக்கியங்களிலே, எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தைப் பண்டிதரும் பாமரரும் ஒருங்கேயமர்ந்து கேட்கும்படி சொற்பெருக்காற்றுவார். அரசியல் பிழைத்தோரைச் சாடும் போது சுடு சொற்களாகவும், கொடுப்புக்குள் குறுநகை புரிந்து கொண்டு தானே ரசித்து நகையுள்ள விடயங்களைக் கூறும் போது நகைச் சொற்களாகவும், இலக்கிய ஆழ்கடலிலே மூழ்கி முத்தெடுத்துச் சபையோர்க்கு வழங்கும் போது, இலக்கிய மணமுள்ள சொற்களாகவும் அவருடைய உரைகள் அமைந்து விடும். 'ஈழத்தில் யான் கண்ட சொற் செல்வர்கள்' (எழுதியவர்; ஈழத்துச் சிவானந்தன், 1962) வரிசையிலே மூன்றாவதாக வரிசைப்படுத்தி, கலாநிதி வித்தியானந்தனின் சொற்பெருக்க ஆற்றல் விளக்கி எழுதப்பட்டுள்ளது:

கலாநிதி வித்தியானந்தன், தமிழர் பண்பாடு பற்றியோ அல்லது தமிழர் சால்பு பற்றியோ எங்காவது பேசினால்.., தமிழர்களின் உண்மையான கலாசாரத்தை, உள்ளபடி உணர்ச்சியோடு தன் சொற்களினால் படம்பிடித்துக் காட்டி கேட்போர் உள்ளங்களில் நிலையிருத்திவிட வல்லவர். தமிழர் வீரம்பற்றிப் பேசும் போது, சேரன் செங்குட்டுவனையும் இமயம் டிவன்ற சேரலாதனையும் நாம் மேடையில் காணலாம். வாழ்க்கைச் சுழலில் அகப்பட்டவர்க்கும் தென்பும், தெளிவும், நம்பிக்கையும் உதயமாகும் விதத்தில் அமையும் இவர் பேச்சில் கையாளும் மேற்கோள்கள்.

பேராசிரியரின் பேச்சுத் திறன் பற்றி இவ்வாறு விமர்சிக்கின்றார் ஈழத்துச் சிவானந்தன்.

பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களோ வேறு அறிஞர்களோ தம்முடைய ஆய்வுகளை உயரெண்ணங்களெனக் கருதி அவற்றைத் தம்மிடமே வைத்துக் கொள்வதால் எவ்வித பயனுமில்லை. அவை இறுதியில் மக்களிடமே போய்ச் சேர வேண்டும். ஆராய்ச்சி செய்பவரே தன் ஆய்வின் பயன்களை எளிமையுடனும் நயத்துடனும் கேட்டார் பிணிக்குந் திறனுடனும் மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவதென்றால், அது போன்றொரு சிறப்பான விடயம் வேறில்லை. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அத்தகைய திறனுடையவர். இப்பண்பினை

பட்டம் பதவி எல்லாம் இவருக்கு இலகுவாகக் கிடைத்தன. பேர் புகழ்க்கோ குறைவில்லை. இருந்தும் பேராசிரியரின் உள்ளத்திலே விலை மதிக்க முடியாத கோட்பாடு ஒன்று மிளர்கின்றது. மக்கள் இல்லாமல் மொழி இல்லை, சால்பு இல்லை, கலை இல்லை, ஆராய்ச்சி இல்லை என்பதே அந்தக் கோட்பாடு. அதனால் இவர் எப்போதும் பொதுமக்கள் தொடர்பை வளர்த்து வருகிறார். மொழியை, கலையை, சால்பை வெறும் ஆராய்ச்சிக் கூடப் பொருளாக்கி அவற்றை ஆய்வு கூடச் சுவர்களுக்குள் மட்டும் வைத்திருக்க இவர் விரும்பவில்லை. பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் என்றுமே மக்களை நன்கு புரிந்து வாழ்பவர். இதிலே பெருமையும் இன்பமும் காண்பவர்

என்று திரு. த. சண்முகசுந்தரம் (தமிழியற் சிந்தனை, பக். xxvii) பொருத்தமாகவும் அழகாகவும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இத்தகைய பண்பு காரணத்தினால் நாடெங்கிலுமுள்ள நிறுவனங்களும், பாடசாலைகளும், அறிஞர் குழாங்களும் இவருடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டுப் பயன் பெறுவதற்காக, எண்ணற்ற தடவை இவர் மேடைகளில் ஏறுவதற்கு

பேராசிரியர் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் உரையாற்றும் போது

அழைப்புக்கள் விடுத்து வந்துள்ளன. இவரும் சோர்வின்றி மகிழ்ச்சியுடனே அச்சிறப்பான கடமையைச் செவ்வனே ஆற்றிவந்தார்.

தன்னுடைய பேச்சுகளாலே பொது மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு வந்த காரணத்தால் இவருடைய எழுத்துக்களிலும் எளிமையானதொரு நடை வந்து சேர்ந்து விட்டது. வாசிப்போருக்கு, இவர் அதனைத் தங்கள் முன்னின்று சொல்வது போன்ற மனவுணர்வு ஏற்படும்படியாக இவருடைய வாக்கியங்கள் அமைவுறும். உதாரணமாக 'ஈழமும் தமிழ் இலக்கணமும்' என்னும் கட்டுரையிலிருந்து ஒரு சிறு பகுதியைத் தருகிறோம்:

ஒரு மொழிக்குச் சிறப்புக் கொடுப்பது இலக்கணம். வயலுக்கு வரம்பு எவ்வாறு இன்றியமையாததோ, குளத்திற்கு அணைக்கட்டு எவ்வாறு அவசியம் தேவைப்படுகின்றதோ,

அவ்வாறே மொழிக்கும் இலக்கணம் இன்றியமையாததாகின்றது. இலக்கணம் இல்லாத விடத்து மொழி சிதைந்து, அழகு குன்றி, சீர்கெட்ட நிலையை எய்தும். ஆகவேதான், இலக்கணம் ஒரு மொழிக்கு முதுகெலும்பு போலக் கருதப்படுகின்றது.

இதே விடயத்தை இவர் மேடையிலே பேசினால் எப்படிப் பேசுவாரோ, அதே போலத்தான் எழுத்திலும் வடித்துள்ளார். பேச்சாற்றலும் எழுத்தாற்றலும் பேராசிரியரிடத்தே அமைதி பெறுகின்றன.

ஐம்பதுகளில், தினசரிப் பத்திரிகைகளெல்லாம் இவருடைய தமிழ் முழுக்கங்களைப் பந்தி பந்தியாகப் பிரசுரித்து வந்தன. சிங்களம் மட்டும் மசோதா பாராளுமன்றத்திலே சமர்ப்பிக்கப் படுவதற்கு முன்னர், அது பற்றிய பேச்சு நாடெங்கிலும் பரவி வந்தது. அந்த வேளையில், கலாநிதி வித்தியானந்தன் பேசிய மேடைகளிலெல்லாம் தமிழ் மொழி பற்றியும் தமிழருடைய சிறப்புப் பற்றியுமே பேசிவந்தார். 24.12.1956 அன்று வெளிவந்த 'வீரகேசரி' நாளிதழ் எட்டியாந்தோட்டையில் நடைபெற்ற தமிழ் விழா பற்றிய செய்திக்கே தலையங்கம் தீட்டியது. தமிழ் விழாவில் 'தமிழ் மணம் கமழும் வாடா மாலைகள்' என்னும் பொருள் பற்றிப் பேசிய கலாநிதி சு.வித்தியானந்தனின் உணர்ச்சியூட்டும் பேச்சு, தமிழ்ப் பற்றினை வளர்ப்பதாக அமைந்தது. தமிழருடைய பண்டைய வரலாற்றைச் சமகாலத்துடன் இணைத்துப் பொதுமக்கள் எல்லோருமே விளங்கி உணர்வு பெறும்வகையில் அவருடைய பேச்சுக்கள் அமைந்து விடுவதுண்டு.

துணைவேந்தர் 'வித்தி'

1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இனக் கலவரத்தின் பின்னர், யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தலைமைப் பீடத்தைப் பொறுப் பேற்க முடியுமோவென அன்றைய கல்வியமைச்சர் இவருக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவ்வேண்டுகோளை ஏற்று, யாழ்ப்பாணம் வந்து வளாகத் தலைவராகப் பதவி ஏற்றார். எவருக்கும் கடமைப்பட்டு, அப்பதவியினை இவர் பெற வில்லை. அப்பதவி இவரைத் தானாகத் தேடிவந்தது. 1978 ஆம் ஆண்டு புதிய பல்கலைக்கழக சட்டம் அமுலானபோது, யாழ்ப்பாண வளாகம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாகியது. அவ்வேளை, அப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணை வேந்தராக இவர் பதவியேற்றார். பின்னர் 1981 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகப் பேரவையினால் (University Court) திரும்பவும் துணைவேந்தராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். யாழ்ப்பாணம் கண்ட முதல் துணைவேந்தர் இவர். இவரே ஈழத்தின் முதல் தமிழ்த் துணை வேந்தருமாவார்.

யாழ்ப்பாண வளாகம் திறக்கப்பட்ட பொழுது அது கலை, விஞ்ஞானம் என்னும் இரண்டு பீடங்களை மட்டும் கொண்டதாகவே அமைந்தது. யாழ்ப்பாண வளாகம் பல்கலைக்கழகமாக மாறியதன் பின்னரே, மூன்றாவது பீடமாகிய மருத்துவ பீடம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஒரு பல்கலைக்கழகத்தின் வளர்ச்சியை அதில் அமைந்து வந்துள்ள பீடங்களையும் கற்கை நெறிகளையுங் கொண்டே மதிப்பிடலாம். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணை வேந்தராகப் பதவியேற்ற பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், மருத்துவ பீடமொன்றை இங்கு ஆரம்பிப்பதில் பெருமளவு ஆர்வங்காட்டினார். உடனடியாகக் கட்டடம்

இல்லாத பிரச்சினை பல்கலைக்கழக உயர் அதிகாரிகளாலே சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. கைதடியில் கட்டப்பட்டு, வெறுமையாகக் கிடந்த ஆயுள்வேதக் கல்லூரிக் கட்டடத்திலாவது மருத்துவபீடத்தை முதலில் தொடங்கலாம் என்று கூறி, அப்பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டது. போக்குவரத்து வசதிகள் நன்றாக இல்லாத எமது பகுதியில் பல்கலைக்கழகத்தின் பீடங்களை வெவ்வேறு பகுதிகளில் அமைப்பதால் ஏற்படும் நிர்வாகக் கஷ்டங்களை பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் உணர்ந்திருந்த போதும், தமிழ் மாணவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் இவ்வாய்ப்பினையும் வசதியையும் நமுவவிடக் கூடாது என எண்ணிக் காரியத்திலீடுபட்டார். மருத்துவ பீடம் தொடங்குவது சுலபம். அதற்குரிய தகைமை பெற்ற பேராசிரியர்களையும் விரிவுரையாளர்களையும் கண்டுபிடிப்பது மிகச் சிரமம். பெரும்பாலான தமிழ் பேசும் மருத்துவப் பேராசிரியர்களும் விரிவுரையாளர்களும், பேராதனையிலும் கொழும்பிலும் இருந்த பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடங்களில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் புதிய பீடத்தில் வந்து கடமையாற்றுவது முடியாத காரியம். சிலர் இங்கு வருவது தங்கள் தகுதிக்குக் குறைவு எனவுங் கருதியதுண்டு. இதேவேளையில், எம் நாட்டில் மருத்துவ விற்பன்னரா யிருந்த பலர், பல்வேறு காரணங்களுக்காக வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று தொழில்பார்த்தனர். அவர்கள் யாவரையுமே நன்கு அறிந்தவர் பேராசிரியர் 'வித்தி'.

தன்னுடைய தனிப்பட்ட முறையிலும், உத்தியோக ரீதியிலும், தமிழ் மக்கள் சார்பாகவும் வெளிநாட்டிலிருந்த நோயியல் நிபுணர் பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம், உடற் கூற்றியல் நிபுணர் பேராசிரியர் கனகசுந்தரம் போன்றோருடன் தொடர்பு கொண்டார். தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள

துணைவேந்தர் 'வித்தி'

பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடத்தில் சேவை ஆற்றுவதற்கு இணங்கி அவர்களிற் சிலர் பதிலளித்தனர். அந்த ஊக்கத்துடனே, மருத்துவ பீடத்தைத் தொடங்குகின்ற முயற்சியில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மும்முரமாக ஈடுபட்டார்.

ஒரு பல்கலைக்கழகம் தானமைந்துள்ள இடத்தின் சமூக, பண்பாட்டம்சங்களைப் புலப்படுத்தும் நிறுவனமாக அமைவது அவசியம். இந்த வகையில் யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக, பண்பாட்டம்சங்களை யாழ்ப்பாணத்துப் பல்கலைக்கழகம் புலப்படுத்த வேண்டிய அவசியமுண்டு. சைவசித்தாந்த மரபு நன்கு வேருன்றிய இடம் யாழ்ப்பாணம். அதுபற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவும், அவ்விடயத்தில் ஈடுபாடுள்ள மாணவர்களைப் பயிற்றவும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இடமளிக்க வேண்டுமெனப் பல பெரியார்கள் துணைவேந்தரை

வேண்டிக்கொண்டனர். இதுபற்றி துணைவேந்தருக்கும் தனிப் பட்ட முறையில் ஆர்வமுண்டு. பல பீடங்களுக்குத் தலைவராயிருக்கும் இவர், தனியான ஒரு துறையில் ஆர்வம் காட்டுவது ஏற்புடையதல்ல என்பதை நன்கு உணர்வார். பல்கலைக் கழகத்தைச் சேராத பிரமுகர்கள் சிலர் தங்களுடைய முயற்சியாலே நிதி சேகரித்து இத்துறையினை ஆரம்பிக்கலாம் என்று உதவ முன்வந்திருக்கும் போது, அதற்கு இவர் ஆதரவு நல்கினார்.

பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர்களைச் சந்திப்பதென்றால், சில நடைமுறைகளைப் பின்பற்றிய பின்னர் தான் அந்த வாய்ப்புக் கிடைக்கும். ஆனால், யாழ்ப்பாணத்துப் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தரையோ, எவரும் இலகுவாகச் சத்திக்கலாம். மாணவர் பிரச்சினை எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களிலுமே உண்டு. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஆனால் எந்தப் பிரச்சினையின் போதும் சிறிதும் தளம்பாமல், ஆத்திரமும் ஆவேசமும் உற்று வரும் மாணவர்களை அமைதியான தோற்றத்துடனே பேச்சு வார்த்தைக்கு அழைத்து, அவர்களுடைய இளவயது ஆத்திரத்தையும் ஆவேசத்தையும் உடனடியாகத் தணித்து விடும் தன்மையுடையவராக இவர் இருந்து வந்ததை, நாம் அறிவோம். இது இவருடைய ஆளுமைப் பலம். பிரச்சனைகள், கஷ்டங்கள் இவருடைய வாழ்க்கையிலே ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தலை தூக்கின. அப்பொழுதெல்லாம், நிலமையைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் செயலாற்ற வேண்டிய அறிவுத் திறனை அலைபாய விட்டு விடாமல், கட்டுப்படுத்தி, அமைதியாக அவற்றுக்குப் பரிகாரம் தேடித் தீர்த்துவந்துள்ளார். இந்த வாழ்க்கைப் பாடம் இவருக்கு எப்பொழுதுமே கைகொடுத்து வந்துள்ளது. மாணவர்கள் தங்கள் உள்ளக்

குமுறல்களை உடனடியாகக் கொட்டுவதற்கு முதலிலே அவர் இடமளித்து விடுவார். அதன் பின்னர், இரு சாராரும் அமைதியான முறையிலே நிலைமைக்குப் பரிகாரம் தேடலாம் என்பதில் இவருக்கு நிறைய நம்பிக்கையுண்டு.

அடக்குமுறை, அச்சுறுத்தல் ஆகியவற்றுக்கு இவர் என்றுமே அஞ்சியதில்லை. அரசு அச்சுறுத்தல்கள் பல இருந்த போதிலும் நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டையாழ்ப்பாணத்தில் நடத்திக் காட்டியது இதற்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டாகும். தான் சரியென்று கண்டதைத் துணிந்து எங்கு சொல்லவும், செய்யவும் தயங்கமாட்டார். ஆனால், மாணவர்கள் விடயத்திலே, எப்பொழுதும் பிள்ளைகளை எதிர்நோக்கும் தந்தைபோல ஆகிவிடுவார். சிலரிடமுள்ள வரட்டுக் கௌரவம் இவரிடமில்லை. தான் இந்தப் பிரதேச மக்களுள் ஒருவன் என்பதை, இவர் என்றுமே மறந்ததில்லை.

குடும்பத் தலைவன்

நல்ல குடும்பம் பல்கலைக்கழகம் என்பார்கள். பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியராகிய வித்தியானந்தனுக்கு நல்ல குடும்பம் வாய்த்தது. சிறு வயதிலேயே, தந்தையையும் தாயையும் இழந்த போதும், சகோதரர்கள் மிகுந்த ஒற்றுமையுடனே செயற்பட்டு வந்துள்ளனர். அண்ணன் அம்பிகாபதியுடன் சேர்ந்து, தம்பி வித்தியானந்தன் தமக்குப் பின்னுள்ள சகோதர சகோதரிகளை நல்ல நிலைக்கு ஆளாக்கி வைத்தார்.

இலண்டன் சென்று கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று வந்த வித்தியானந்தன், புதுப் பொலிவுடனே பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலே விரிவுரையாற்றத் தொடங்கினார். இவருடைய விரிவுரைகள் பலரையும் கவரவும் மயக்கவும் வல்லன என்பதை அன்று இவரிடம் படித்தவர்கள் பலர் எழுதியுள்ளனர்; கூறியுள்ளனர். குறிப்பாக பல பெண்கள், இவருடைய விரிவுரைகளைக் கேட்டு நயந்தும் மயங்கி யுமுள்ளனர். அவர்களுள் ஒரு பெண் நன்றாகவே மயங்கி விட்டாள். கலாநிதி வித்தியானந்தனும் அவளிலே மயங்கி விட்டார். நன்னூலும், திருக்கோவையாரும், இலக்கிய வரலாறும் அவரிடம் கற்ற செல்வி கமலாதேவி நாகலிங்கமே அப்பெண். மாணவியாக இருந்து, இவருடைய மனைவி என்னும் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார் கமலாதேவி. 1957இல் இவர்களுடைய திருமணம், பெண்ணின் பிறந்தகமாகிய சாவகச்சேரியில் இனிது நடந்தேறியது. சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை எண்ணியும் பேசியும் வந்த கலாநிதி வித்தியானந்தன், தன்னுடைய திருமணத்தையும் ஒரு சீர்திருத்த

மனைவி கமலாதேவியுடன்

நிகழ்வாக ஆக்கிவிட்டார். அவருடைய அந்தச் சீர்த்திருத்தத் திருமணத்தை நேர்நின்று பார்த்தவர் திரு. த. சண்முகசுந்தரம். அவர் அதனைப் பின்வருமாறு விவரிக்கின்றார்:

இவரின் திருமணம் ஒரு வகையிற் சீர்த்திருத்தத் திருமணமாக அமைந்தது. தனித்தமிழ் ஈடுபாடே இம் மாற்றத்தை இவரது உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தியது போலும். பிள்ளையார், மஞ்சள், குங்குமம், அறுகு, பால், தாலி எல்லாம் இடம் பெற்றன. ஆனால், பார்ப்பனரின் மந்திரம், ஓமாக்கினி என்பன இடம் பெறவில்லை. இரண்டு பூசாரிமார் முக்கிய இடம் பெற்றனர். ஒருவர் வடமொழியிலும் தமிழிலும் கடல். மற்றவர் இலக்கிய வரலாற்றுக் கடல். இந்த இருவருமே திருமணத்தை நடத்தி வைத்தனர். முன்னவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை. பின்னவர், விரிவுரையாளர் வி.செல்வநாயகம்.

திருமணம் செய்து கொண்ட கலாநிதி வித்தியானந்தனும், மனைவியும் 1958 தைத் திங்களில் தனிக்குடித்தனம் மேற்

கொள்வதற்குப் பேராதனை சென்றனர். அங்கு இவர்களுக்கு வீடில்லாத பிரச்சினையைப் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தீர்த்துவைத்தார். தன்னுடைய பல்கலைக்கழக வீட்டில், தனக்கு ஓர் அறையை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு ஏனைய அறைகள் யாவற்றையும் வித்தியானந்தன் தம்பதியினர்க்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்தார். முதற் குழந்தையினைக் கருவுற்றிருந்த மனைவியுடன் அங்கிருந்த நாளையிலே, இனக் கலவரம் தொடங்கியது. பல்கலைக்கழக வளவுக்குள்ளிருந்த தமிழர் களைப் பல்கலைக்கழக அதிகாரிகள் சங்கமித்தா மண்டபத்துக்குக் கொண்டு செல்ல முயற்சி செய்தனர். 'என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும், நாம் அடிமைகளாக நடத்தப்பட அனுமதியோம்' என்று அன்று கலாநிதி வித்தியானந்தனும் விரிவுரையாளர் நேசையாவும் ஒரே குரலிலே கூறி, அதிகாரிகளுடைய திட்டத்தை நிராகரித்தனர். கணவனுடைய இந்த அஞ்சா நெஞ்ச முடிவுக்குக் கர்ப்பவதியாயிருந்த மனைவியும் உடன் பட்டு, ஒத்துழைத்தார். இவ்வாறு இக்கட்டான சூழலிலே தொடங்கியது அவர்களுடைய தனிக்குடித்தன வாழ்க்கை. காலகதியில் பேராதனைப் பழைய கலகா வீதியில் இவர்களுக்கென ஒரு வீடு ஒதுக்கப்பட்டது. அங்கு இவர்களுடைய குடும்ப வாழ்வு சிறப்புற நடைபெற்று வந்தது. அருள்நம்பி, மகிழ்நங்கை, அன்புச் செல்வி, இன்பச் செல்வன், சிவமைந்தன் என்னும் ஐந்து குழந்தைகளை இவர்கள் பெற்றெடுத்தனர்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் குடும்பம், பெரிய குடும்பம். குடும்ப அங்கத்தினர் யாவரையும் ஒன்றாக்கி மகிழ்வுடனும் சொந்தத்துடனும் வாழ்வு நடத்த வைக்கும் ஆளுமை பேராசிரியர்க்கு இருந்தது. உறவினர் தொடர்பான சிறிய விடயங்களையும், தன் மனைவியுடன் சேர்ந்து கவனித்து நடப்பவர் இவர். கலியாணங்கள், பூப்பு நீராட்டு வைபவங்கள், வீடுகுடி புகுதல், இழவு நிகழ்ச்சிகள் என்பனவற்றுக்கெல்லாம்,

தவறாது சமூகங் கொடுத்து உறவுத் தொடர்பை வலுவடையச் செய்வார். இவருடைய அறிவு, ஆற்றல், ஆளுமை ஆகியன உறவினர் யாவரையும் இவரைச் சுற்றிச் செயலாற்ற வைத்தன.

பேராசிரியருடைய பிள்ளைகளுள் அருள் நம்பி கணக்காளராக தற்போது கனடாவில் வாழ்கின்றார். மகள் மகிழ்நங்கை தமிழ் நாட்டிலே தாவரவியலிற் பயிற்சி பெற்று, முதற்பிரிவிலே சித்தியடைந்து விஞ்ஞானமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். தற்போது அவுஸ்திரேலியாவிலே வாழ்கிறார். அடுத்த மகள் அன்புச் செல்வி தற்போது அமெரிக்காவில் வாழ்கிறார். நான்காவது பிள்ளை இன்பச்செல்வன் அமெரிக்காவில் உலகநாணயச் சபையிலே தொழில் செய்யும், இவருடைய தம்பி தயாநிதியின் உதவியுடன், அமெரிக்காவில் பொறியியற்றுறையில் உயர்கல்வி பெற்று அங்கு சிறப்பாக வாழ்கிறார். கடைசிப் பிள்ளை சிவமைந்தன் சிறந்த மருத்துவராக அமெரிக்காவிலே பணியாற்றுகிறார்.

'ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால், தன் பிள்ளை தானே வளரும்' என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, பல்லாயிரக் கணக்கான மாணவர் கல்வியில் சிரத்தையுடைய பேராசிரியரின் குழந்தைகளுக்கு, நல்ல கல்வியும் பேறுகளும் தானே தேடிவரும் என்பது திண்ணம்.

பின்னிணைப்புகள்

(i) பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் வாழ்வில் முக்கிய திகதிகள்

- 1924 மே 8 ஆம் திகதி சுப்பிரமணியம் - முத்தம்மா தம்பதியினருக்கு இரண்டாவது புத்திரராகப் பிறந்தார்.
- 1941 - இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவு.
- 1944 - கலைமாணிப் பட்டத்தைப் பெறல்.
- 1946 - முதுகலைமாணிப் பட்டத்தைப் பெறல்.
- 1946 - உதவி விரிவுரையாளராகப் பதவியேற்றல்.
- 1950 - இங்கிலாந்துப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெறல்.
- 1953 - முதல் நூலான 'இலக்கியத் தென்றல்' வெளியாதல்.
- 1954 - 'தமிழர் சால்பு நூல்' வெளியாதல்.
- 1957 - இலங்கை நாடகக்குழுத் தலைவராக பதவியேற்றல்.
- 1957 - கமலாதேவி நாகலிங்கத்துடன் திருமணம்.
- 1960 - 'மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள்' தொகுதி வெளியிடுதல்.
- 1960 - தமிழ்த் தூதாய் உலகச் சுற்றுப்பயணம்.
- 1964 - 'மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள்' தொகுதி வெளியிடுதல்.
- 1970 - பேராசிரியர் பதவி பெறல்.
- 1974 - நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு தலைமை தாங்கல்.
- 1977 - இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தலைவராக நியமிக்கப்பெறல்.
- 1979 - யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தராக பதவியேற்றல்; மனைவியின் மறைவு.
- 1979 - மலேசியப் பயணம்.
- 1981 - இரண்டாவது முறையாக துணைவேந்தராகத் தெரிவு.
- 1988 - மூன்றாவது முறையாக துணைவேந்தர் நியமனமும், பதவி துறத்தலும், வெளிநாடு பயணமும்.
- 1989 ஜனவரி 21 அன்று கொழும்பில் காலமானார்.

(ii) பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் எழுதிய, பதிப்பித்த நூல்கள்

1. இலக்கியத் தென்றல் (1953)
2. தமிழர் சால்பு (1954)
3. மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள் (1960)
4. கலையும் பண்பும் (1961)
5. அலங்கார ரூபன் நாடகம் (1962)
6. மன்னார் நாட்டுப் பாடல்கள் (1964)
7. ஏன்டிறீக்கு என்பதோர் நாடகம் (1964)
8. மூவிராசாக்கள் நாடகம் (1967)
9. ஞானசவுந்தரி நாடகம் (1967)
10. கஞ்சன் அம்மாளை (1976)
11. தமிழியற் சிந்தனைகள் (1979)
12. வித்தியானந்தம் (1984)

(iii) பேராசிரியர் வித்தியானந்தனால் தயாரிக்கப்பட்ட
நாட்டுக் சுவத்துக்கள்

1. கர்ணன் போர் (வடமோடி) - 1962
2. நொண்டி நாடகம் (தென்மோடி) - 1964
3. இராவணேசன் (வடமோடி) - 1965
4. வாலிவதை (வடமோடி) - 1968

மேலதிக வாசிப்பிற்குரிய நூல்கள்

கலை இலக்கியப் பத்திரிகை நண்பர்கள், பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தன் மணிவிழா மலர், அபிராமி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1984.

சண்முகதாஸ், அ., துணைவேந்தர் 'வித்தி', தமிழ் மன்றம், கல்ஹின்னை, கண்டி, 1984.

வித்தியானந்தன், ச., இலக்கியத் தென்றல், தமிழ் மன்றம், கல்ஹின்னை, கண்டி, 1953.

வித்தியானந்தன், ச., தமிழர் சால்பு, தமிழ் மன்றம், கல்ஹின்னை, கண்டி, 1954.

வித்தியானந்தன், ச., மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள், கிங்ஸ்லி அச்சகம், கண்டி, 1960.

வித்தியானந்தன், ச., கலையும் பண்பும், கிங்ஸ்லி அச்சகம், கண்டி, 1961.

வித்தியானந்தன், ச., அலங்கார ரூபன் நாடகம், கத்தோலிக்க அச்சகம், மட்டக்களப்பு, 1962.

வித்தியானந்தன், ச., தமிழியற் சிந்தனைகள், ஆசிர்வாதம் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1979.

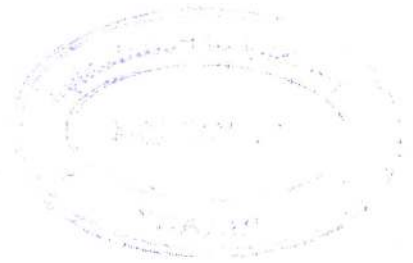
வேலுப்பிள்ளை, ஆ., பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் காட்டும் ஈழத்துத் தமிழர்சால்புக் கோலங்கள், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், 1989.

ஹனிபா, எஸ்.எம்., கமலநாதன், தி., வித்தகர் வித்தி, தமிழ் மன்றம், கல்ஹின்னை.

1669836

குமரன் புத்தக இல்லம்

669836

ISBN 978-955-659-372-3

9 789556 593723

விலை ரூபா 200.00